

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสิ่งเสพติดเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศไทยเป็นเวลานานมาแล้ว และนับวันแต่จะกลายเป็นปัญหาใหญ่ ตัวเลขผู้ติดสิ่งเสพติดมีมากขึ้น ซึ่งจากการรายงานของกระทรวงสาธารณสุข และสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในช่วงปี 2530 - 2532 มีประชากรที่ติดสารเสพติดเข้ารับการบำบัดรักษาถึง 57,874 ราย, 61,218 ราย ตามลำดับ ซึ่งตามความเป็นจริงตามความเชื่อของผู้ที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ คาดว่ายังมีผู้ติดสารเสพติดในระดับต่าง ๆ อย่างเป็นทางการ และไม่รักษาเลยอีกจำนวนมาก คือผู้เข้ารักษามีเพียง 1 ใน 10 ของจำนวนทั้งหมดเท่านั้น ยาเสพติดที่ติดมากที่สุดเป็นยาเสพติดประเภทร้ายแรง คือ เฮโรอีน คิดเป็นร้อยละ 71 ของสารเสพติดทั้งหมด ที่เหลือเป็นสารเสพติดและยาเสพติดอื่น ๆ คือ ฟีน กัญชา สารระเหย สุรา และอื่น ๆ รวมกัน และพบว่าในปี 2530 ผู้รับการบำบัดรักษาจำนวน 58,080 ราย เป็นนักเรียนอยู่ 1,53 ราย และยาหรือสารเสพติดที่นักเรียนใช้หรือติดส่วนใหญ่ไม่ใช่ประเภทรุนแรง เช่น บุหรี่ เหล้า กัญชา สารระเหย ยากระตุ้น เป็นต้น (สำนักงานปลัดกระทรวง และสำนักงานกิจการพิเศษ, 2534) นอกเหนือจากนี้ จากการสำรวจข้อมูลนักเรียนนักศึกษาที่ติดสารเสพติดให้โทษจากกรมต่าง ๆ พบว่า สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ มีนักเรียน 6,734,653 คน ติดสารเสพติด 276 คน เป็นประเภทเฮโรอีน 1 คน กัญชา 5 คน ยาบ้า 16 คน สารระเหย 92 คน เหล้าและบุหรี่ 162 คน และโดยภาพรวมแล้วกระทรวงศึกษาธิการมีนักเรียน นักศึกษาในสังกัดทั้งหมด 10,978,144 คน ติดสารเสพติด 20,309 คน เป็นประเภทเฮโรอีน 3,110 คน กัญชา 690 คน ยาบ้า 1,069 คน สารระเหย 1,442 คน เหล้าและบุหรี่ 16,878 คน การแพร่ระบาดดังกล่าวมีแนวโน้มจะสูงขึ้น (วิชา มหาคุณ, 2538)

ปัญหาสิ่งเสพติด เป็นบ่อเกิดที่จะนำไปสู่ปัญหาสังคมด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาโสเภณี โรคเอดส์ และการพนัน เป็นต้น ซึ่งมีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อย และศีลธรรมอันดีของประชาชน ตลอดจนด้านเศรษฐกิจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อเยาวชนอันเป็นกำลังสำคัญของชาติ ซึ่งอยู่ในวัยเล่าเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, หน่วยศึกษานิเทศก์, 2538) สาเหตุสำคัญที่ทำให้มนุษย์ติดสิ่งเสพติดเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจ ความเจ็บป่วย ความจำเป็นในอาชีพ ความ

เหงา ความว้าเหว่ ขาดความอบอุ่น สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการคิดสิ่งเสียดสี ฯลฯ วิธีการที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาเสียดสีคือการป้องกันและสร้างภูมิคุ้มกันให้กับมนุษย์ให้เพียงพอ และการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีที่สุด คือการให้กระบวนการทางการศึกษา (สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2534)

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องสิ่งเสียดสี เป็นเนื้อหาจัดอยู่ในกลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งกลุ่มวิชานี้ได้บูรณาการเอาวิชาสุขศึกษา, วิทยาศาสตร์—และสังคมเข้าไว้ด้วยกัน (ทวีสิทธิ์ สัทธกร, 2535) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรื่องสิ่งเสียดสีจึงมีแนวคิดหลัก คือ เป็นการสร้างแนวปฏิบัติที่มีความหมาย บรรยายภาสการเรียนรู้ที่มีความหมายเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างความรู้ด้วยตนเอง ด้วยการลงมือปฏิบัติกิจกรรมสำคัญ ๆ แล้วหาข้อสรุปหรือหาคำตอบได้ด้วยตนเอง มุ่งให้เกิดการตระหนักถึงโทษของสิ่งเสียดสี ตลอดจนเลือกปฏิบัติตามแนวทางการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสียดสีจนเป็นนิสัยอย่างมั่นใจ และชื่นชมในการปฏิบัติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, หน่วยศึกษานิเทศก์, 2538) และเนื่องจากเรื่องสิ่งเสียดสี เป็นเนื้อหาจัดอยู่ในวิชาสุขศึกษา จึงต้องเน้นถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพในเรื่อง ความรู้ ทักษะ หรือเจตคติ และการปฏิบัติทักษะอีกด้วย (สุชาติ โสมประยูร, 2525)

เจตคติ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งต่อการตอบสนองทางสังคม บุคคลที่มีพฤติกรรมอย่างไรหรือทำสิ่งใดลงไป เจตคติจะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุสิ่งของหรือสถานการณ์ต่าง ๆ (Allport, 1939 อ้างถึงใน ช่อลดา รุญเจริญ, 2537) นอกจากนี้ ฌีล ธาราโกซัน (2533) ได้กล่าวไว้ว่า บุคคลจะมีเจตคติต่อสิ่งใดนั้น บุคคลจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องนั้นเสียก่อน เพื่อได้รู้ว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์หรือโทษเพียงใด เมื่อบุคคลมีความรู้ในสิ่งใดแล้วและความรู้นั้นมีมากพอที่จะรู้ว่าสิ่งนั้นมีประโยชน์ บุคคลก็จะรู้สึกชอบสิ่งนั้น แต่ถ้ารู้ว่าสิ่งนั้นไม่ดี บุคคลก็จะเกิดความรู้สึกไม่ชอบ ต่อไปบุคคลก็พร้อมที่จะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป จะเห็นได้ว่า เจตคติจะเกิดขึ้นด้วยการที่บุคคลต้องมีความรู้หรือประสบการณ์ในสิ่งนั้นก่อน และเจตคติจะมีผลต่อการประพฤติปฏิบัติของบุคคลต่อสิ่งนั้น ๆ

จากการประเมินคุณภาพทางการศึกษา กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ปี 2534 - 2536 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 64.40, 68.05 และ 72.20 ตามลำดับ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536) และจากการประเมินคุณภาพทางการศึกษากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ปี 2536 - 2538 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคะแนนร้อยละ 65.58, 65.13 และ 68.31 ตามลำดับ

(สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์, 2538) ซึ่งจะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแต่ละปีของกลุ่มวิชานี้ยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ และจากการรายงานสรุปผลรวมข้อมูลพื้นฐานยาเสพติดปี 2539 ระดับจังหวัดของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์ มีจำนวนหมู่บ้านที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 1,181 หมู่บ้าน มีหมู่บ้านที่ใช้ยาเสพติด 658 หมู่บ้าน ประชากรในหมู่บ้านทั้งหมด 760,071 คน ใช้ยาเสพติดจำนวน 18,523 คน นอกจากนี้ยังพบว่า จังหวัดกาฬสินธุ์เป็นจังหวัดหนึ่งที่มีการระบาดของยาบ้ามาก โดยเฉพาะในเขตอำเภอเมืองและอำเภอสว่างแดนดิน (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, 2539) โรงเรียนหนองแวงเหนือที่อยู่ในเขตพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ จึงพบว่านักเรียนมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดสิ่งเสพติดได้มาก ดังเช่นจากการที่ผู้วิจัยได้ประเมินโดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด และสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ที่อยู่ในชุมชน และในโรงเรียนหนองแวงเหนือ สบอ. เมือง สบจ.กาฬสินธุ์ พบว่า

1. ครู จำนวน 19 คน ลงความเห็นว่ามีนักเรียนติดสิ่งเสพติดในโรงเรียนและมีแนวโน้มจะเพิ่มปริมาณสูงขึ้น
2. นักเรียน จากการสุ่มถามนักเรียนในโรงเรียนจำนวน 40 คน พบว่า นักเรียนทุกคนตอบว่ามีนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดจริง และสิ่งเสพติดที่เห็นว่าเสพติดส่วนใหญ่ ได้แก่ สารระเหย บุหรี่ เหล้า กัญชา
3. ผู้ปกครอง จากการใช้แบบสอบถามจำนวน 20 คน พบว่า ผู้ปกครองทุกคนลงความเห็นว่ามีนักเรียนที่ติดสิ่งเสพติดจริง นอกจากนักเรียนแล้วยังมีประชาชนที่อยู่ในท้องถิ่นติดสิ่งเสพติดเป็นจำนวนมากและสิ่งเสพติดที่ติดส่วนใหญ่ ได้แก่ สารระเหย บุหรี่ เหล้า กัญชา ยาบ้า

จากการศึกษาวิเคราะห์สภาพปัญหาในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู นักเรียนและสภาพแวดล้อมอื่นๆ โดยคณะครู และผู้วิจัยเพื่อหาสาเหตุที่ทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อป้องกันสิ่งเสพติด ยังไม่สามารถเปลี่ยนพฤติกรรม โดยเฉพาะทางด้านเจตคติให้เป็นที่น่าพอใจ สามารถวิเคราะห์หาสาเหตุ พบว่ามาจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ครูส่วนใหญ่มักสอนโดยอธิบายให้นักเรียนจดบันทึก ครูอ่านให้นักเรียนฟังหรือให้นักเรียนผลัดกันอ่าน และเน้นให้นักเรียนท่องจำเนื้อหามากกว่าที่จะให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยมากครูมักใช้วิธีการสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมหรือมีกิจกรรมการเรียนการสอน นอกจากนี้ครูมีสื่อประกอบการสอนน้อยหรือไม่มีเลย

2. ด้านผู้เรียน พบว่า ไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียนเพราะกิจกรรมการสอนไม่น่าสนใจ เรียนรู้เนื้อหาด้วยการจำ ขาดทักษะการคิด การแสดงความคิดเห็น ขาดการได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การตัดสินใจแก้ปัญหา

3. สภาพแวดล้อมทางบ้านของเด็ก พบว่า มีผู้ติดสิ่งเสพติดมากมาย ความรู้ที่ได้รับจากโรงเรียนขัดจากการปฏิบัติจริงจากที่บ้าน นักเรียนส่วนใหญ่มุ่งแต่ติดสิ่งเสพติด เช่น เห็นว่าสิ่งเสพติดบางชนิดไม่มีโทษร้ายแรงอย่างใด ใครที่ใช้สิ่งเสพติดจะถือว่าเป็นผู้ใหญ่ เป็นคนกล้าและเก่ง เป็นวีรบุรุษ ได้รับการยอมรับจากเพื่อน

การเรียนรู้เนื้อหาด้วยการจำ และการสอนที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมทำให้นักเรียนขาดการมีส่วนร่วมในการเลือกและการสร้างแนวทางปฏิบัติด้วยตนเอง ขาดทักษะการคิด ทำให้ไม่เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของและไม่รู้สึกชื่นชมต่อกิจกรรมและแนวทางของกลุ่ม นับว่าเป็นสิ่งซึ่งครูผู้สอนจะต้องหาเทคนิควิธีการ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น เพื่อสร้างแนวทางปฏิบัติด้วยตนเอง โดยยึดกระบวนการกลุ่มเป็นหลัก จะช่วยทำให้ผู้เรียนมีความรู้ ประสบการณ์และเกิดเจตคติที่ดีในการป้องกันสิ่งเสพติด วิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะดังกล่าว คือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ เพราะนักเรียนจะได้รับประสบการณ์อย่างมีจุดมุ่งหมายผ่านทางระบบต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ได้สังเกต อ่าน ฟัง คิด ชักถาม ตอบคำถาม อภิปราย ทดลอง เขียนและลงมือปฏิบัติอย่างจริง ๆ ผลที่เกิดขึ้นคือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เกิดคุณลักษณะทางด้านความรู้ ความคิด ทักษะความสามารถทางการปฏิบัติ ลักษณะจิตพิสัยต่าง ๆ เช่น เจตคติ ค่านิยม ความสนใจ ความพอใจ (กระทรวงศึกษาธิการ กรมวิชาการ, 2535)

วิธีสอนแบบแก้ปัญหา เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการอีกวิธีหนึ่ง กระบวนการแก้ปัญหาเป็นเครื่องมือสำคัญช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรม สุขภาพในทางที่เหมาะสมได้ การแก้ปัญหาทำให้เกิดเจตคติที่ดี มีจิตใจเป็นนักวิทยาศาสตร์ การสอนแบบนี้มีลักษณะตรงข้ามกับการสอนแบบสาธิต เพราะวิธีการสอนแบบสาธิต ครูจะอธิบายหรือแสดงให้ดูแล้วให้นักเรียนทำตาม แต่การสอนแบบแก้ปัญหจะไม่บอกอะไรเลย เพื่อให้ นักเรียนได้พยายามคิดค้นและหาวิธีเรียนด้วยตนเอง ก่อนที่ครูจะบอกหรืออธิบาย วิธีสอนแบบนี้ เป็นวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการที่จะทราบว่าจะทำอะไรและทำอย่างไร เป็นการสร้างนิสัยในการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น การแก้ปัญหาทำให้นักเรียนนำความรู้ออกมาใช้ ทำให้ความรู้มีความหมายมากขึ้น ตัวอย่างบทเรียนที่ครูอาจใช้วิธีการสอนแบบแก้ปัญหาได้ เช่น การป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรในท้องถนน การป้องกันสิ่งเสพติดให้โทษ และการเลือกซื้ออาหารที่มีคุณค่าในภาวะที่อาหารแพง เป็นต้น (ทวีสิทธิ์ สัทธกร, 2535) นอก

จากนี้ได้มีการศึกษาวิจัยถึงผลของการแก้ปัญหาโดยกลุ่มมากมาย ผลการวิจัยที่ออกมาส่วนมากจะระบุว่า การแก้ปัญหาโดยกลุ่ม จะมีประสิทธิภาพที่ดีกว่าการแก้ปัญหาโดยบุคคลคนเดียว (สุรีย์ จันทรโมลี, 2527)

จากเหตุผลที่กล่าวมา ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่อง สิ่งเสพติด ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยนำเอาวิธีการสอนแบบแก้ปัญหา และรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้มาช่วยในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น และพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อป้องกันสิ่งเสพติด ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้เหมาะสม มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยใช้เทคนิควิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) อันเป็นวิธีการวิจัยเพื่อบ่งเน้นการแก้ปัญหากลุ่ม โดยใช้การปรึกษาหารือ ร่วมกันทำงานและสะท้อนการปฏิบัติเพื่อปรับปรุงให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้กระบวนการแก้ปัญหาแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และเทคนิควิธีการวิจัยเชิงปฏิบัติการ สอดคล้องกับเป้าหมายที่ผู้วิจัยวางเอาไว้ ทั้งนี้เพื่อหาวิธีการแก้ปัญหา และพัฒนาการเรียนการสอน เรื่อง สิ่งเสพติด ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง สิ่งเสพติด ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการสอนที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหาแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการ

1.2.2 เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเรื่องสิ่งเสพติดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 70 ขึ้นไป

1.2.3 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติดของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนมีคะแนนเจตคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติดก่อนเรียนและหลังเรียนสูงขึ้น

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองแขวงเหนือ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 24 คน

1.4.2 ตัวแปรในการวิจัย

(1) ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนตามรูปแบบการสอนที่เน้นการแก้ปัญหาแบบร่วมมือกันเรียนรู้

(2) ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติด

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหา เรื่อง สิ่งเสพติด ในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หน่วยตัวเรา และเนื้อหาจากการศึกษาเอกสาร และวารสารต่าง ๆ

1.4.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ระหว่างวันที่ 24 พฤศจิกายน 2540 ถึง 30 ธันวาคม 2540

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.5.1 ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนได้รับการปฐมนิเทศจนมีความเข้าใจเกี่ยวกับ วิธีการเรียนตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ และการเรียนการสอนแบบแก้ปัญหาก่อนทำการทดลอง

1.5.2 ผู้ร่วมวิจัยเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตมาก่อน และมีความรู้เกี่ยวกับการสอนตามรูปแบบการสอนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.6.1 เจตคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติด หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบสอบถามเจตคติที่สร้างให้ครอบคลุมในเรื่อง ความรู้สึก หรือท่าทีของนักเรียนที่มีต่อสิ่งเสพติด โดยใช้แบบสอบถามวัดเจตคติต่อการป้องกันสิ่งเสพติด ซึ่งเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามหลักการของ Likert จำนวน 20 ข้อ

1.6.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนผลการทดสอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องสิ่งเสพติดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้รูปแบบและแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่อง สิ่งเสพติด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพ

1.7.2 เป็นแนวทางสำหรับครู ศึกษานิเทศก์ และนักวิชาการ เพื่อนำเอาความรู้จากการวิจัย
ไปประยุกต์และปรับใช้ในงานของตน